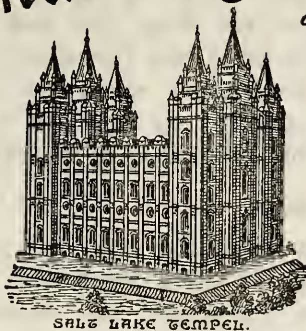
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste December 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel Heber J. Grant

ved den 71. Aarskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City Fredagen den 6. April 1901.

Jeg glæder mig ved at have Lejlighed til at tale til de Sidste-Dages Hellige, som ere forsamlede til Konference. Og jeg haaber, at Guds Aand maa vejlede mig, ligesom den har vejledet de andre Talere under Konferencen.

Det er ikke min Hensigt at sige andet end, hvad Tilhørerne saa vel som jeg selv kunne have Fordel af at høre. Hvis jeg kender mit eget Hjærte, tror jeg, at jeg tør sige, at Guds Sag indtager den mest fremragende Plads deri. Fremfor noget andet ønsker jeg at lære Herrens Vilje at kende med Hensyn til mig selv, og derefter er det mit højeste Ønske at søge at udføre alt, hvad Herren forlanger af mig.

Præsident Snows Ytringer havde en særegen Virkning paa mig, da han omtalte den Mand, som fandt en stor Skat, og som gik hen og solgte det, han ejede, for at komme i Besiddelse af den.

Medens jeg hørte ham tale, kom jeg til at tænke paa et Brev, jeg har læst for de Hellige paa forskellige Steder i Zion, og maaske jeg ogsaa har læst det her i Tabernaklet. Det indeholder navnlig en Tanke, der har gjort et meget dybt Indtryk paa mig, og det vil derfor ingen Skade være til at læse et Uddrag deraf igen. En Herre, som jeg har kendt siden min Barndom, skrev det til mig. Det er ca. 30 Aar siden, jeg lærte ham at kende, og han har altid været mig en

meget kær Ven. Naar jeg undtager mine Medarbejdere i Kristi Kirke og mine egne Slægtninge, findes der intet Menneske paa hele Jorden, som jeg elsker højere end ham. Jeg ved ikke, om han vilde synes om, at jeg offentliggjorde hans Navn, og jeg vil derfor ikke nævne det; men jeg vil bemærke, at den Gang, han skrev dette Brev, var han Hovedbestyrer i England for et stort Handelshus. Aktiekapitalen androg over 200 Millioner Dollars, saa enhver kan indse, at han var en Mand med betydelig Erfaring og Kyndighed i Forretningsverdenen.

Brevet blev sendt mig fra London og begynder som følger:

„Kære Heber.

Det lange og meget indholdsrige Brev, dateret den 10., er modtaget. Du ved fra vort lange og intime Venskab, at jeg altid har beundret den religiøse Alvor og Oprigtighed, som Medlemmerne af din Tro lægge for Dagen. Jeg har i private Samtaler ofte udtalt, at det eneste religiøse Samfund, som mig bekendt levede op til deres Trosbekendelse, var Mormonerne i Utah. Og dette er sandt."

Jeg er glad ved, at min Ven ikke har Adgang til Listen over dem, som ikke betale Tiende, og hvis Antal beløber sig til ti Tusinde, ellers vilde han vist ikke have fremkommet med en saadan Udtalelse. Godt var det, at de Mormoner, med hvem denne Mand kom i Berøring, ikke alene vare Mormoner af Navn, men at de i Ordets fulde Betydning vare Sidste-Dages Hellige.

Han dannede sig et Begreb om alle Mormoner ved at omgaas med nogle af dem. Jeg har ofte sagt, at det er alle Sidste-Dages Helliges Pligt at sætte et saadant Eksempel, at alle Mennesker maa have Agtelse for dem og for det Samfund og Folk, de bekende sig til.

Min Ven siger fremdeles:

„Dette indgyder Agtelse, selv om man ikke har mindste Tro paa Lærdommen. Det Folk, du tilhører, bringer sine Trosanskuelser i praktisk Anvendelse i det daglige Liv, og jeg kan ikke indse, at en Person, som havde samme Tro, kunde handle anderledes."

Her følger en Bemærkning, som jeg i Særdeleshed ønsker at fremhæve:

„Dersom der i det hele taget findes Noget i en Religion, der lærer om et evigt Liv, der er Alt."

(Min Ven fremhæver Ordene Noget og Alt.)

Forstaa og fatte vi tilfulde det betydningsfulde i min Vens Bemærkninger? Have vi en fuld Forstaaelse af, at dette Evangelium, som lærer os om et evigt Liv, indeholder Alt, hvad der er værd at leve for? Og er vort daglige Liv præget med Troens Stempel, som

min Ven siger? Eller hykle vi? Ere vi lig Saltet, der mistede sin Kraft, og som blev kastet bort for at blive traadt paa?

Min Ven fortsætter:

Jeg har givet dig mine egne alvorlige Anskuelser. Men du ved af mine Handlinger og Udtalelser, at jeg er Fritænker. Alligevel har jeg aldrig søgt at overtale andre til at gaa over til mine Anskuelser, og mindst af alt kunde det falde mig ind at rokke deres Tro, som have andre Anskuelser og Synsmaader end jeg.

Jeg tror, kære Heber, at jeg for mange Aar siden har udtalt mig angaaende dette Emne til din Moder."

Som jeg allerede har sagt, er denne Mand min Ven, og han har vist sit Venskab for mig i sine Gerninger. Og jeg tvivler paa, at mange af de Sidste-Dages Hellige vilde have gjort for mig, hvad han har gjort. I Paniken i 1893 skrev min Ven til mig fra Kalifornien, da han fik Nys om min finansielle Stilling, og fortalte mig, at det var umuligt at faa Penge at laane i San Francisko — hvor han den Gang var bosat — undtagen mod Sikkerhed i faste Ejendomme. Han meddelte mig fremdeles, at han ikke havde anden fast Ejendom end sit Hjem, men han var villig til at optage et Laan derpaa, dersom den derved tilvejebragte Pengesum kunde frelse mig ud af min finansielle Knibe. Han bad mig om at meddele ham Svar pr. Telegraf, og han vilde saa sende Pengene med første Post.

Jeg brast i Taarer, da jeg læste dette Brev, ved Tanken om, at Gud havde skænket mig tilstrækkeligt af sin Hellig-Aand til at sætte mig i Stand til at leve saaledes, at en Mand, som var Fritænker, og som ikke havde mindste Haab om et Liv herefter, havde modtaget et saadant Indtryk af min Karakter og Retskaffenhed, at han var villig til at pantsætte sit Hjem for at redde mig.

Min Ven skrev fra London og forespurgte sig angaaende min Moder, hendes Søster og Andre, han havde kendt, da han logerede i min Moders Hjem, og bad mig om at lade ham vide, hvordan de havde det. Han spurgte blandt andet ogsaa, hvorledes det gik min Fætter, Anthon W. Ivins; jeg meddelte ham, hvilke store Ofre denne havde bragt ved at sælge sin Ejendom og rejse bort til et fremmed Land, da han blev kaldet til at gøre saa, og uden mindste Haab om nogen Belønning i dette Liv. Jeg bemærkede i Brevet til min Ven, at vi Mormoner gaa, hvorhen vi blive opfordrede til at gaa, og standse aldrig for at overveje, om det nu ogsaa vil lønne sig for os at gøre et saadant Skridt. Alt dette havde til Følge, at min Ven skrev det Brev til mig, som jeg har læst en Del af for eder i Dag.

Enhver Sidste-Dages Hellig burde præge sit Liv med Alvorlighedens Stempel. For nogle Aar siden aflagde jeg sammen med Apostel John Henry Smith et Besøg i Phoenix, Arizona. Vi bleve opfordrede til

at tale i Theatret der, og under Mødet hørte en af vore Søstre, at der blev givet mig følgende Kompliment, skønt nogle synes at være i Tvivl om, hvorvidt det kunde betragtes som en saadan. Medens jeg talte, skulde en Mand blandt Tilhørerne have sagt: „Den Mand synes at være en ganske ivrig og alvorlig Taler." Straks efter sagde han: „Jeg vil blive fordømt, om han ikke taler i dyb Alvor." Atter en lille Pause, hvorefter han udbrød: „Jeg vil blive fordømt, om jeg ikke tror, at han selv mener og tror hvert eneste Ord, han siger." Naar som helst et Individ finder Anledning til at bibringe andre Mennesker et Indtryk af Ærlighed og Oprigtighed, foraarsager han, at disse Mennesker komme til at nære den samme Anskuelse om alle Kirkens Medlemmer. Jeg sætter stor Pris paa et Brev, som jeg, da jeg blev valgt til Apostel, modtog af Direktøren for et stort Firma. Han skrev: „Hidtil har jeg altid anset Lederne blandt Mormonerne for at være uærlige, men siden du er bleven valgt, har jeg forandret mine Anskuelser; thi jeg ved at du er ærlig, og dersom de ikke selv besad denne Dyd, vilde de ikke vælge dig som et Medlem af deres Raad."

Jeg haaber ikke, at I, mine Venner, tro, at jeg praler, naar jeg i Dag saa ofte har talt om mig selv; men man kan ofte gøre sin Tale bedre forstaaelig ved at omtale sine egne personlige Iagttagelser. Jeg har i mit Hjærte Vished om, at Gud eksisterer, og jeg ved med Bestemthed, at Jesus er den sande Missias, Guds enbaarne Søn, og at Josef Smith var en Profet, sendt af Gud. Jeg har heller aldrig været i Tvivl om, at dette er Guds Værk. Hver Sidste-Dages Hellig, som overholder Guds Befalinger, vil til Belønning erholde et evigt Liv. Frelseren sagde ved en vis Lejlighed: „Hvo, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig selv for ham."

Dette Løfte gælder kun paa den Betingelse, at vi overholde Guds Bud og Love.

Jesus sagde ogsaa:

„Hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe.

Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe.

Og hver, som hører disse mine Ord og gør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand.

Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort."

I første Kapitel i Lærdommens og Pagtens Bog findes der vigtige

Lærdomme for de Sidste-Dages Hellige; men mange af os have glemt dem:

„Og Herrens Aand skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke vilde høre Herrens Røst, ej heller give Agt paa Profeternes eller Apostlenes Ord, skulle udryddes af Folket.

Thi de ere afvegne fra mine Skikke og have gjort min evige Pagt til intet;

De søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej og efter sin egen Guds Billede, og hvis Væsener ere Afguds Væsen, der vorder gammelt og skal forgaa i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde."

Bøje vi os under Herrens Vilje, som Apostel Taylor formanede os til at gøre? Overtræde vi den evige Pagt?

I samme Aabenbaring siger Herren fremdeles:

„Og sandelig siger jeg eder, at til dem, der gaa ud og bære dette Budskab til Jordens Indvaanere, er givet Magt til at sætte i Ban, baade paa Jorden og i Himlene, de Vantro og Genstridige;

Ja, sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udløses uden Maal over de Ugudelige;

Indtil den Dag, da Herren skal komme at gengælde ethvert Menneske efter sine Gerninger og tilmaale enhver med det Maal, hvormed han har tilmaalet sine Medmennesker.

Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed;

Ikke desto mindre den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives;

Og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger Hærskarernes Herre.

Ransager disse Befalinger, thi de ere sande, og de Profetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, jeg undskylder mig ikke; og endskønt Himlen og Jorden forgaa, skal mit Ord, enten ved min egen Røst eller ved mine Tjeneres, thi det er det samme, dog ikke forgaa;

Thi ser og giver Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaar evindelig, Amen."

Vi ere blevne formanede til at ransage disse Befalinger, thi de indeholde alt, hvad der er sandt og ædelt.

Mine Venner! Mine Brødre og Søstre! Jeg efterlader eder mit Vidnesbyrd, at jeg ved, at Herren lever, og jeg bevidner paany for alle Mennesker, at Josef Smith var Guds Profet. Og jeg gentager, at Ingen kan vorde frelst, undtagen de overholder enhver af Guds Love.

Værer ærlige i eders Handlinger mod Gud. Husk at betale Tiende, hver Gang I tjene en Dollar. Overhold Visdomsordet. Jagttag enhver af Herrens Befalinger, og I ville have et evigt Liv. Idet jeg byder eder Farvel, naar jeg nu rejser bort til et fremmed Land for at prædike Evangeliet, beder jeg i al Inderlighed, at I ville bede for mig Morgen og Aften og bistaa mig med eders Tro. Jeg elsker de Sidste-Dages Hellige. Det fryder mig at arbejde for Guds Sags Fremme. Jeg har udrakt min Haand og plukket Evangeliets Frugt, og jeg ved, at Evangeliets Træ er i Live og bærer Frugt. Jeg glæder mig ved Tanken om at skulle gaa og forkynde Livets og Saliggørelsens Budskab for en Nation, der hidtil har vandret i Mørke og Vildfarelse. At Herren maa krone vore Anstrengelser med et lykkeligt Udfald, og at hans Velsignelser stedse maa følge de Sidste-Dages Hellige, er min oprigtige Bøn i Jesu Kristi Navn, Amen.

Missionen i Japan.

»Japan Daily Herald« for den 15. August, som trykkes og udgives paa Engelsk i Yokohama, samt den japanske Avis »Jiji« indeholde følgende fra Apostel Heber J. Grant:

„Hilsen til den store og fremadskridende japanesiske Nation.

I Forening med mine Medarbejdere, udsendte til eder fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Hovedkvarter i Salt Lake City, Utah, og som en Herrens Apostel og Budbærer hilser jeg eder og indbyder eder til at overtænke Vigtigheden af det Budskab, som vi bære. Vi komme ikke til eder for at prøve paa at fratage eder nogen Sandhed, som I tro paa, eller det Lys, som det er eders Privilegium at nyde. Vi bringe eder større Lys, mere Sandhed og større Kundskab, og vi tilbyde det for intet. Vi anerkende eder for at være Børn af vor fælles Fader, Himmelens og Jordens Skaber. Menneskets Aand, det intelligente ego, er fra Gud; derfor ere alle Racer, Slægter, Tungemaal og Folk paa hele den ganske Jord Brødre og Søstre. Vi komme derfor til eder som Brødre, ønskende eders Velfærd baade nu og herefter. Vor Mission er en Pligt, som paahviler os. Vi ere af Gud blevne befalede at forkynde hans Ord og Vilje til Verden, og det er med hans guddommelige Myndighed, at vi gøre det, og ikke i vort eget Navn eller til vor egen Fordel. Vi bede eder lytte til vore Ord.

Man har i alle Tidsaldre fundet Mænd, som have været inspirerede af Gud til Gavn for deres Race eller Nation. Det Lys, som de have bragt, kan blive sammenlignet med Stjernernes. Det passede for den

Tid, i hvilken de levede. De saa alle hen til en Tid, da et større Lys og større Sandheder vilde blive aabenbarede. Vi bære Vidne om, at denne store Aabenbaring er bleven givet, og Gud har bemyndiget os til at forkynde den for eder. De saakaldte kristne Nationers Tilvækst i Styrke beviser, at der er noget i deres Tro, som er godt; men den Splidagtighed og Strid, som eksisterer iblandt dem, beviser, at der er noget, som er forkert, noget, som leder til Strid i Stedet for til Enighed, til Krig i Stedet for til Fred. Sandheden er, at Jesus af Nazaret indførte en guddommelig Religion i Verden, der vilde have forenet Menneskene som en Familje og frelst Jorden fra Synd. Den ene Fejl efter den anden har indsneget sig i de Lærdomme, der forkyndes af dem, som foregive at være hans Disciple, og som Følge deraf er hele Jorden i Mørke, og det sande og rene Lys fra Himmelen er bleven fordunklet.

Gud, vor evige Fader, har i sin store Naade atter gengivet det Evangelium, der lærtes af Jesus Kristus, som atter har aabenbaret sig og oprettet sin Kirke paa Jorden og bemyndiget sine udvalgte Tjenere til at forkynde den kristne Tro, som den blev forkyndt i tidligere Dage, ledsaget af den samme Myndighed og Kraft. Dette er Forberedelsen til alle Tings Genoprettelse, som er bleven talet af Profeterne, Seerne og de Vise i alle Aarhundreder siden Verdens Begyndelse. Gud har talet fra Himmelen og sat sig i Forbindelse med sit Folk. Han befaler sine Børn i alle Lande af alle Klasser, Religionssamfund, Stillinger og Hudfarver at omvende sig fra deres Synder og blive døbte i Vand til Syndernes Forladelse af en, som har Myndighed fra ham til at gøre det, med Løfte om den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af en bemyndiget Herrens Tjener. Dette er at blive født paany, og det vil aabne Døren til Guds Rige for hver Sjæl, som adlyder.

Med Myndighed fra den Almægtige aabne vi Døren til Guds Rige for Japans Indvaanere. Vi sige til dem alle: Kom til det Lys, som udstraaler fra Retfærdighedens Sol! Vi tilbyde eder Velsignelser saa store, at ingen Pengesum kan købe dem. Disse Velsignelser komme ikke fra noget Menneske, men fra den sande og levende Gud, som lever og regerer i Herlighed og Kraft. Det Lys, som eders Forfædre besad, og som leder til at gøre godt, er kun som et Tusmørke. Vi bringe eder Sandheden i dens Fylde, direkte fra Sandhedens Sol. Kom til Lyset og det sande Evangelium og gaa paa den Sti, som leder til Ophøjelse og evigt Liv! Da skulle I blive fyldte med Fred, Kærlighed og Glæde, og I ville i Forening med de store, gode og oprigtige af alle Nationer og Slægter lære at virke for Oprettelsen af Retfærdighedens store Kejserrige paa Jorden, og naar eders jordiske Liv er endt, skulle I dvæle sammen med de Retfærdige og Frelste i Gud, vor evige Faders Nærhed, og eders Herlighed og Magt vil blive celestial og evig.

Eders Tjener for Kristi Skyld, Heber J. Grant.

Den 1ste December 1901.

Kirkens første Præsidentskab.

Budskabet om Præsident Lorenzo Snows Bortgang er blevet modtaget med Bedrøvelse i alle Samfundets Lag. Det kom højst uventet til de Sidste-Dages Hellige og vakte Bedrøvelse endogsaa hos dem, der ikke bekende sig til den Tro som vor hensovede Leder. Selv Kirkens ivrigste Modstandere tale nu om ham med den største Agtelse. De beundre hans fremragende Egenskaber, hans venlige Optræden og hans urokkelige og ærlige Karakter.

Indtil Præsident Snows Lig er stedt til Hvile, ville hans to Raadgivere varetage Kirkens Affærer. Denne Fremgangsmaade er altid bleven fulgt ved lignende Lejligheder. Men efter Begravelsen ville de tolv Apostle præsidere over Kirken, indtil det første Præsidentskab atter bliver organiseret.

Dette har været den gældende Regel i Fortiden, og det stemmer ogsaa fuldt overens med Guds Ord i denne Henseende. I Lærdommens og Pagtens Bog, 107. Kapitel, gives en Forklaring af de to Afdelinger af Præstedømmet, det melkisedekske og det aaronske eller levitiske. Heri gives ogsaa en Beskrivelse af den Myndighed og Autoritet, som hver af disse to Grader udøver. Det hedder saaledes:

Præsidenten, eller præsiderende Embedsmænd, maa nødvendigvis udspringe fra, eller blive beskikkede af, eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskellige Embeder i disse to Præstedømmer.

Af det melkisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Højpræster, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Kvorum, der præsiderer over Kirken.

De tolv omrejsende Raadgivere ere kaldte til at være de tolv Apostle eller særlige Vidner om Jesu Kristi Navn i hele Verden og ere saaledes ved deres Kalds Pligter forskellige fra de andre Embedsmænd i Kirken.

Og de danne et Kvorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre før omtalte Præsidenter.

Atter hedder det paa et andet Sted i den samme Aabenbaring:

De tolv ere et omrejsende Højraad til at gøre Tjeneste i Herrens Navn, under Kirkens Præsidentskabs Vejledning, overensstemmende med Himlens Anordning, for at opbygge Kirken og ordne alle dens Anliggender i alle Nationer, først blandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne.

Det fremgaar heraf, at naar det første Præsidentskab opløses ved Præsidentens Død, falder Kirkens Styrelse i Hænderne paa det Raad, som staar det første Præsidentskab nærmest i Myndighed og Anseelse, eller med andre Ord de tolv Apostle.

Det ældste Medlem af de tolv Apostles Raad er Raadets Præsident. Naar der siges det ældste Medlem, saa menes hermed den, som i det længste Tidsrum har beklædt dette Embede. Det er jo sket, at Mænd ere blevne ordinerede til Apostle uden derfor at være Medlemmer af de tolv Apostles Raad. Derfor maa det forstaas, at naar Talen drejer sig om, hvem der er Præsident over de tolv Apostle, da kommer Alderen eller Tiden for Ordinationen til Apostelskabet ikke i Betragtning, men der tages ene og alene Hensyn til, hvem der først blev optaget som Medlem af de tolv Apostles Raad.

I Henhold til denne Regel overtager derfor nu Præsident Josef F. Smith Præsidiet over de tolv Apostle. Apostel Brigham Young er næst i Rang; thi endskønt hans Fader ordinerede ham til Apostelskabet, før Præsident Joseph F. Smith blev ordineret til dette Embede, saa blev dog Præsident Smith først optaget som Medlem af de tolv Apostles Raad. Han er derfor nu de tolv Apostles og hele Kirkens Leder. Præsident Snows 2den Raadgiver, Rudger Clawson, vil igen indtage sin sædvanlige Plads iblandt de tolv Apostle. Myndigheden til atter at danne et første Præsidentskab ligger nu hos de tolv Apostle under deres Præsidents Ledelse.

Da Herren i de sidste Dage oprettede sin Kirke, var det hans Hensigt, at den skulde vedblive at eksistere. Den skulde ikke omstyrtes eller gives til noget andet Folk. Han erklærede, at den var bleven oprettet for sidste Gang, og at den skulde vedblive paa Jorden. Gud indsatte derfor i Kirken præsiderende Myndigheder og Raad, der besad den samme Autoritet og Fuldmagt, saa at Kirken ikke skulde være foruden et Overhoved, dersom Præsidenten af en eller anden Grund skulde blive fjærnet. Dersom det første Præsidentskab opløses, overtage de tolv Apostle, som alle ere præsiderende Højpræster, Ledelsen af Kirken, og de besidde saaledes den højeste Myndighed. Skulde de tolv Apostle blive berøvede Livet eller fjærnede fra Kirken, træde 70 Ældster med 7 Præsidenter til, og i dette Tilfælde ville disse Mænd, i Kraft af et Raad, besidde samme Fuldmagt som de Tolv. Saaledes vil Kirken stedse gaa fremad og naa sit Maal, frelse Menneskene og berede dem for Kristi anden Tilkommelse.

Herren udvælger sine Tjenere, og Folket giver dem sin Bistand og opholder dem i deres respektive Embeder. Guds Kirke vil stedse skride fremad; Intet kan standse den paa dens Fremmarsch. Menneskene ville fejle og falde; men Kirken er fejlfri; thi den er af guddommelig Op-

rindelse og ledes fra oven af. Dens Bestaaen er garanteret. (Deseret News.)

(Det meste af Nedenstaaende er laant fra Andrew Jensons Church Chronology.)

Præsident Lorenzo Snows Død bringer ganske naturligt Tanken tilbage til Kirkens tidligste Dage og minder os om de mange andre Guds Tjenere, der siden Kirkens Oprettelse have indehaft de samme høje og ansvarsfulde Embeder som dem, der beklædtes af Præsident Snow og Raadgiverne i det første Præsidentskab.

Som bekendt bestaar Kirkens ledende Autoriteter af følgende Embedsmænd:

1. Det første eller øverste Præsidentskab.
2. De tolv Apostles Raad eller Kvorum.
3. Den præsiderende Patriark.
4. De øverste syv Præsidenter over de Halvfjerds.
5. Den præsiderende Biskop med hans to Raadgivere.
6. Kirkens Historieskrivere.

Profeten Joseph Smith, som blev kaldet af Gud og ordineret til Apostel og til at være „den første Ældste i denne Kirke" (Pagtens Bog, 20, 2.), var den første Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I næsten tre Aar, efter at Kirken var blevet organiseret, fungerede han som saadan uden Raadgivere, men paa samme Tid var Oliver Cowdery stillet ved Siden af ham og deltog med ham i næsten alle vigtige Foretagender; thi ogsaa han blev kaldet af Gud som en Jesu Kristi Apostel til at være den anden Ældste i denne Kirke og ordineret under Josephs Haand. (Se Pagtens Bog, 20, 3.)

Ifølge en Aabenbaring, som blev given den 8. Marts 1833, ordinerede Profeten Joseph den 18. samme Maaned Sidney Rigdon til sin første Raadgiver og Frederik G. Williams til sin anden Raadgiver. Ved en tidligere Konference, afholdt i Amherst, Lorain County, i Staten Ohio, den 25. Januar 1832, var Profeten Joseph bleven anerkendt som Præsident over det højere Præstedømme, og det samme fandt Sted i et General-Raad, der afholdtes den 26. April 1832 i Independence, Jackson County, Missouri.

Ved en meget betydningsfuld Konference, der afholdtes i Far West, Caldwell County, Missouri, den 7. November 1837, blev Frederik G. Williams forkastet som Præsident Smiths Raadgiver paa Grund af en Anklage, der tidligere var rettet imod ham i en Konference i Kirtland i Staten Ohio den 3. September 1837. Ved samme Lejlighed blev Hyrum Smith enstemmig valgt og beskikket til hans Efterfølger i dette Embede. Hyrum Smith beklædte denne Stilling i Kirken med Ære og Dygtighed indtil kort Tid efter, at hans Fader, Joseph Smith den

ældre, døde, hvilket skete i Nauvoo i Staten Illinois, den 14. September 1840.

Ved en Aabenbaring, der blev given ved Profeten Joseph Smith i Nauvoo den 19. Januar 1841, blev Hyrum Smith kaldet til at beklæde det ledige Embede som Kirkens Patriark efter sin Fader. Ved samme Aabenbaring blev William Law kaldet til at efterfølge Hyrum Smith i Embedet som Præsident Joseph Smiths anden Raadgiver. William Law indtog denne Stilling, indtil han den 18. April 1844 tilligemed flere Andre, som havde fornægtet Troen, blev udelukket af Kirken. Da Profeten Joseph led Martyrdøden i Carthage i Staten Illinois den 27. Juni 1844, faldt Ansvaret for Kirkens Ledelse paa de tolv Apostle. De udgjorde fra den Tid Kirkens ledende Raad indtil den 5. December 1847, da et specielt Raad, der afholdtes i Orson Hydes Hus, gjorde en Forandring. Ved denne Lejlighed blev Brigham Young enstemmig valgt til Præsident for Kirken med Frihed til selv at vælge sine Raadgivere, hvilket han ogsaa straks gjorde, idet han udnævnte Heber C. Kimball til sin første Raadgiver og Willard Richards til sin anden Raadgiver. Til Stede i dette Raad vare følgende Apostle: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Willard Richards, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman og Ezra T. Benson.

Dette Raads Forhandlinger bleve siden anerkendte og vedtagne af Kirken i en Konference, der afholdtes den 27. December 1847 i det historiske Tabernakel, som var bleven opført af Tømmer, i Council Bluffs i Staten Jowa paa den østlige Side af Missouri Floden, og senere i en General-Konference, som blev afholdt den 8. Oktober 1848 i Dalen ved Store Saltø — nu Saltsøstad (Salt Lake City).

Den 11. Marts 1854 døde Raadgiver Willard Richards af Vatersot i Salt Lake City, og ved General-Konferencen, som afholdtes den 6. April samme Aar, blev Jedediah M. Grant kaldet til at indtage det ledige Emhede som anden Raadgiver.

Raadgiver Grant døde den 1. December 1856, og derefter blev Daniel H. Wells kaldet til Præsident Youngs anden Raadgiver; han blev ordineret til dette Embede den 4. Januar 1857, og han beklædte denne Stilling til Præsident Youngs Død.

Raadgiver Heber C. Kimball døde den 22. Juni 1868 i Salt Lake City, og det ledige Embede blev besat med George A. Smith, som beskikkedes til første Raadgiver i Kirkens øverste eller første Præsidentskab. Han indtog denne Stilling i Kirken indtil sin Død, som indtraf den 1. December 1875 i Salt Lake City. John W. Young efterfulgte ham som første Raadgiver, idet han blev anerkendt som saadan i en General-Konference, der afholdtes den 8. Oktober 1876.

Præsident Young døde i Salt Lake City den 27. August 1877, hvorved de tolv Apostle igen kom til at bestyre Kirken og vedbleve

dermed i over tre Aar indtil den Konference, som afholdtes i Salt Lake City i Oktober 1880, da det første Præsidentskab blev organiseret tredje Gang, idet John Taylor blev beskikket til Præsident med George Q. Cannon som første Raadgiver og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Præsident John Taylor døde i Kaysville, Davis County, Utah, den 25. Juli 1887, hvorefter de tolv Apostle præsiderede over Kirken indtil General-Konferencen, der afholdtes i Salt Lake City i April 1889, ved hvilken Lejlighed et første Præsidentskab igen blev organiseret, bestaaende af Wilford Woodruff som Præsident med George Q. Cannon som første og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Præsident Wilford Woodruff døde i San Francisco i Kalifornien den 2. September 1898. I et specielt Raad af Apostlene, der afholdtes i Salt Lake City den 13. September 1898, blev det første Præsidentskab endnu en Gang organiseret, bestaaende af Lorenzo Snow som Præsident med George Q. Cannon som første Raadgiver og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Raadgiver George Q. Cannon døde i Kalifornien den 12. April 1901, og ved General-Konferencen i Søndags (den 6. Oktober 1901) blev Joseph F. Smith opholdt som første Raadgiver til Præsident Lorenzo Snow, og Rudger Clawson, der siden 1898 havde indtaget den vigtige Stilling som en af de tolv Apostle, valgtes til Præsident Snows anden Raadgiver.

Præsident Lorenzo Snow døde i Salt Lake City den 10. Oktober 1901, hvilket for femte Gang siden Kirkens Oprettelse bringer de tolv Apostle frem som dens øverste Autoritet.

Af Foranstaaende vil det ses, at siden Kirkens Organisation i 1830 have fem indtaget den høje og ansvarsfulde Stilling som Kirkens Præsidenter, nemlig: Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. Seks have fungeret som første Raadgivere, nemlig: Sidney Rigdon, Heber C. Kimbal, Geo. A. Smith, John W. Young, George Q. Cannon og Joseph F. Smith, og otte som anden Raadgivere, nemlig: Frederik G. Williams, Hyrum Smith, William Law, Willard Richards, Jedediah M. Grant, Daniel H. Wells, Joseph F. Smith og Rudger Clawson. Bikuben.

Ankomst. Ældste W. Hasen Eardly fra Salt Lake City ankom den 15. November, og Ældsterne Hans P. Bergen, Levi S. Anderson fra Brigham City samt Peter Alma Westman fra Richfield, alle fra Utah, ankom den 18. November; vi byde dem alle velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger: I Kristiania Konference: W. Hasen Eardly; i Stockholms Kon-

ference: Hans P. Bergen og Levi S. Anderson og i Gøteborgs Konference: Peter Alma Bergen.

Afløsning og Beskikkelse. Efter et trofast udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster fra deres Virksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: Hans O. Young og A. F. Ahlander fra Kristiania Konference og N. P. Johnsen fra Aalborg Konference. Ældste Willard A. Christoffersen beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 352.)

Frivillige Gaver. Det har altid været et Karaktertræk hos Guds Kirke og Folk, at de paatage sig Forsørgelsen af de Fattige, hvis der findes saadanne iblandt dem. For at befordre denne Hensigt saa vel som for at fostre Liberalitet, Velvilje og Godgørenhed blive de, som paastaa at leve efter Guds Love, opmuntrede til at yde frivillige Gaver. Understøttelsen til de Fattige foregaar i Kirken efter en systematisk Plan. Saaledes findes der i næsten enhver Ward eller Gren af Kirken en Organisation iblandt Søstrene, som kaldes „den kvindelige Hjælpe-Forening", og som er i uafbrudt Virksomhed. Dens Hensigt er dels at indsamle hos Foreningens Medlemmer og hos Kirken i Almindelighed Gaver i Penge og andre Midler, navnlig Livets Nødvendigheder, dels under Ledelse af det lokale Præstedømme at uddele deraf til dem, som trænge. Men Hjælpe-Foreningerne have ogsaa sat i System at besøge de Lidendes Hjem, hjælpe at pleje de Syge, opmuntre de Bedrøvede og paa alle mulige Maader søge at afhjælpe Nød. Denne Organisations fortjenstfulde Arbejde har vakt Beundring hos mange, der ikke staa i nogen Forbindelse med Kirken; dens Fremgangsmaade er bleven fulgt af andre Godgørenheds-Foreninger, og den har opnaaet en national Anerkendelse i de forenede Stater.

De faste Bidrag frembyde et endnu større Offer. Kirken lærer, at vedblivende Bøn og periodisk Faste ere Midler, hvorved Guddommens Anerkendelse kan opnaas, og en maanedlig Fastedag er bleven fastsat for hele Kirken. Den første Torsdag i hver Maaned blev i mange Aar holdt som en saadan; men for at give flere Lejlighed til at deltage i Fastemøderne forandredes Dagen til den første Søndag i Maaneden. De Hellige blive opmuntrede til at vise deres Oprigtighed i at faste ved at give et Offer paa denne Dag til Fordel for de Fattige og ved almindelig Overenskomst at give i det mindste det tilsvarende af de Maaltiders Værdi, som Familjen sparer ved at faste. Disse Ofre

kunne gives i Penge, Fødemidler eller Handelsvarer; de modtages af Biskoppen eller hans Repræsentanter, og ved den samme Myndighed foregaar Uddelingen til de værdige Trængende i Wardet eller Grenen. Paa denne saavelsom paa mange andre Maader bidrage de Sidste-Dages Hellige af deres Midler til dem, som ere i Trang, betænkende, at de Fattige iblandt dem maaske ere Herrens Fattige, og at de, bortset fra Modtagerens Værd, Mangel og Nød, kunne afhjælpes. Folket tror, at deres Bønner ikke ville harmonere, hvis de Nødlidendes Raab følge dem til Naadens Trone.

Tiende. Kirken anerkender Læren om at betale Tiende, der i sine almindelige Bestemmelser stemmer med, hvad der lærtes og udøvedes i gamle Dage. Førend vi betragte den nuværende autoriserede Praksis desangaaende, kunde det maaske være belærende at undersøge den gamle Maade, hvorpaa denne Pligt udførtes. I bogstavelig Forstand er Tiende en Tiendedel, og en saadan Del af individuel Ejendom synes tidligere at være bleven anset for Herrens Del. Indførelsen af Tiende er endog ældre end den mosaiske Uddeling; thi vi finde, at baade Abraham og Jakob betalte Tiende. Da Abraham kom tilbage som Sejerherre, mødte han Melchisedek, Konge i Salem, og den „Allerhøjestes Præst"; og eftersom Abraham anerkendte hans præstelige Myndighed, „gav han ham Tiende af alt". (1. Mosebog 14, 18.—20., se ogsaa Hebr. 7, 1.—3., 5. samt Alma 13, 13—16.) Jakob gjorde et frivilligt Løfte til Herren, at give ham en Tiendedel af alt, hvad som kom i hans Eje. (1. Mosebog 28, 22.)

De mosaiske Love ere meget bestemte med Hensyn til Tiende: „Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt hører Herren til; den er helliget Herren . . . Og al Tienden af stort Kvæg og smaat Kvæg, af alt det, som gaar forbi under Kæppen, den Tiende skal være Herren en Hellighed." (3. Mosebog 27, 30.—34.) Den Tiendedel skulde betales, som den kom, uden at søge efter det gode eller det daarlige; i nogle Tilfælde kunde en Mand dog genløse Tienden ved at betale dens Værdi paa en anden Maade, men da skulde han lægge en Femtedel til Tiendens Værdi. En Tiendedel af Israels Ejendom skulde betales til Leviterne som en Arv, der skulde tilfalde dem som en Anerkendelse af deres Arbejde i Tabernaklet; de vare paa deres Side forpligtede til at betale en Tiendedel af, hvad de modtoge, og denne Tiende af Tienden skulde tilhøre Præsterne (se 4. Mosebog 18, 21.—28.) En anden Tiende forlangtes af Israel til Anvendelse ved de bestemte Fester. (5. Mosebog 12, 5.—17.; 24, 22.—23.) Det er øjensynligt, at uagtet der ikke er anført bestemte Straffe for Tiende-Lovens Overtrædelse, blev dog den nøje Jagttagelse af denne Lov anset som en hellig Pligt. Under Ezekiæ Reformation viste Folket deres Omvendelse ved umiddelbar Betaling af Tiende. (2. Kron. 31, 5.—6.) Nehemias

iagttog at regulere Folkets Tiende-Given (Nehm. 10, 37; 12, 44.), og baade Amos (Amos 4, 4.) og Malakias (Mal. 3, 10) irettesatte Folket for Forsømmelsen af denne Pligt. Ved den sidstnævnte Profet beskylder Herren Folket for at have bedraget ham; men han lovede dem større Velsignelser, end de havde Rum til, hvis de vilde vende tilbage til ham.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Jens Petersen, født i Øreby, Sorø Amt, Danmark, den 18. Oktober 1830, afgik ved Døden i Brigham City, Box Elder County, Utah, den 29. September 1901 af Alderdomssvaghed efter seks Maaneders Ildebefindende.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1862, emigrerede til Utah i 1870 og bosatte sig i Brigham City, hvor han og hans Familje har boet siden den Tid.

Som Medlem i mange Aar af Højpræsternes Kvorum fandtes han altid paa sin Plads. Hau efterlader sig to Sønner, Peter og Ole, som med deres Familjer dybt føle Savnet af en omsorgsfuld og elskværdig Fader.

Begravelsen fandt Sted fra 3. Wards Forsamlingshus i Brigham City den 30. September 1901 under stor Deltagelse fra den Afdødes Venner. Ved Baaren talte foruden Biskop Stohl, som ledede Forsamlingen, og som gjorde nogle faa passende Bemærkninger, følgende Brødre: Niels Andersen, N. C. Hansen, H. C. Jensen, L. C. Christensen, Adolph Madsen, Patriarkerne O. N. Liljenquist og John D. Burt samt Stavspræsident Charles Kelly. Alle vidnede om den Afdødes ærlige, oprigtige og hæderlige Liv og Levnet i Et og Alt samt om hans Trofasthed i Evangeliet indtil Døden.

— Det behagede Gud den 7. September at bortkalde til et bedre Liv Broder Peter Sørensen i Newton, Cache County, Utah. Han blev født den 29. Januar 1835 i Tidsvilde, Sjælland, Danmark, annammede Evangeliet den 5. Juli 1878 og emigrerede til Utah tilligemed Hustru og to Døtre i Juli 1880; han bosatte sig først i Logan, boede derefter i Richmond i 3 Aar og flyttede i 1884 til Newton, hvor han boede til sin Død. Han var en trofast Mand og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Begravelsen fandt Sted den 9. September fra Forsamlingshuset i Newton under stor Tilslutning. Han efterlader sig en sørgende Hustru og en Datter samt mødes hisset af en Datter. J. N. Hansen.

Bikuben.

Hvorfor forlod jeg Hjemmet?

Jeg har forladt de kære i Utahs Bjergehjem,
Og i det fjerne Land jeg nu saa ensom vandrer frem,
Iblandt en Hob ukendte jeg virker, hvad jeg kan,
Men kærligt jeg erindrer mit elskte Fødeland.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Hvorfor forlod jeg Hjemmet og kom til denne Strand?

Ej for mit Helbreds Skyld og ej for Guld og Ros at faa
Ej bedre Venner finde, det kan jeg ej opnaa.
Ej for at finde Skatte og Land vidunderlig,
Nej, det tilsammen kunde end ikke friste mig.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Hvorfor forlod jeg Hjemmet, mon for at blive rig?

Langt højere er Kaldet, end de tilsammen er,
Et Sandheds Bud at bringe til dem, som dvæle her,
Omvendelse at raabe til alle, som vil tro,
En hellig Pligt er dette, der giver Hjertet Ro.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Det Grunden er, jeg er her, saa langt fra eget Bo.

O, Fader i det Høje, det store Kald mig giv:
At bringe tabte Sjæle paa Vej til evigt Liv,
Da, Fader, til din Ære min Lovsang lyde skal;
Thi din er Magt og Rige i Himlens høje Sal.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Derfor forlod jeg Hjemmet, at øge Herrens Tal.

Oliver Christiansen.

(Oversat fra Engelsk af J. J.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).